

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj: Pn-48/2022-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Jeleni Mavrić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623, protiv tuženika Croatia Osiguranje d.d. Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, radi naknade štete, nakon glavne rasprave zaključene 1. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnice tuženika, 30. rujna 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Croatia osiguranje d.d. Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862 da tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623, isplati svotu od 6.939,32 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 31. ožujka 2022. do isplate, po prosječnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za 3 postotna poena, te platiti trošak parničnog postupka, sve u roku od 8 dana. ".

II. Nalaže se tužitelju da tuženiku nadoknadi trošak postupka u iznosu od 331,20 eura u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 31. ožujka 2022. navodi da se 17. veljače 1999. dogodila prometna nezgoda na način kako to proizlazi iz Prijave o ozljedi na radu broj 147/99 i Rješenja Prekršajnog suda u Slunju broj: II-74/99 od 14. travnja 1999. u kojoj je teške tjelesne ozljede zadobio Miljenko Vukojević, osiguranik tužitelja, kao suputnik u službenom vozilu koje je bilo osigurano kod tuženika policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti broj 01623466517. Rješenjem tužitelja broj: IN-HV-71524 od 5. listopada 2009. osiguraniku Miljenku Vukojeviću, policijskom službeniku, priznato je pravo na invalidsku mirovinu zbog opće nesposobnosti za rad uzrokovane ozljedom na radu 50% (prometnom nezgodom) i 50% bolešću zadobivenoj u obrani

suvereniteta Republike Hrvatske. Tuženik je za ranija razdoblja podmirivao štetu tužitelju prema omjeru odgovornosti od 50%. U vrijeme podnošenja tužbe u tijeku je bio postupak koji se kod ovog suda vodio pod poslovnim brojem: Pn-148/2019, a odnosi se na razdoblje od 1. studenog 2015. do 31. ožujka 2019. Tužitelj trpi daljnju štetu time što osiguraniku Miljenku Vukojević i nadalje isplaćuje invalidsku mirovinu, stoga je sukladno odredbama čl. 161. do 170. Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj: 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21, 119/22, dalje: ZOMO), napravljen Obračun isplata od 23. veljače 2022. prema kojem je Miljenku Vukojeviću u razdoblju od 1. travnja 2019. do 31. prosinca 2021. isplaćena invalidska mirovina u iznosu 209.137,11 kuna / 27.757.26 eura, od čega s osnova ozljede na radu-prometne nezgode u visini 50% iznos od 104.568,56 kuna / 13.878,63 eura a s osnove utvrđene odgovornosti od 50% iznos od 52.284,28 kuna / 6.939,32 eura, tako da ukupna šteta za razdoblje od 1. travnja 2019. do 31. prosinca 2021. iznosi 52.284,28 kuna / 6.939,32 eura. Stoga je tuženik dužan tužitelju namiriti tužitelju utuženi iznos na ime naknade štete u iznosu od 6.939,32 eura.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da čini nespornim da je dana 17. veljače 1999. došlo do prometne nezgode, u kojoj je povrijeđen osiguranik tužitelja Vukojević Miljenko iz Ogulina, Žegar VI/11, koji je bio suputnik u vozilu Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske (dalje: MUP RH), marke Land Rover registarske oznake: 010-633, koje je u trenutku prometne nezgode bilo osigurano kod tuženika policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti broj 016213466517 s valjanošću od 20. lipnja 1998. do 20. lipnja 1999. Nadalje, između stranaka ne bi trebalo biti sporno da je Vukojević Miljenku: temeljem rješenja tužitelja broj 76038 od 16. prosinca 2004. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog: - ozljede na radu od 60 % (temelj su dvije ozljede na radu, a svaka od njih čini polovicu tako priznate osnovice: ona od 20. veljače 1996. te predmetna ozljeda od 17. veljače 1999.), te bolesti – profesionalne nesposobnosti za rad od 40%. Nadalje je nesporno da je temeljem rješenja tužitelja broj IN-HV-71524 od 5. listopada 2009. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog opće nesposobnosti za rad: dijelom uzrokovan 50% ozljedom na radu (temelj su dvije ozljede na radu, a svaka od njih čini polovicu tako priznate osnovice: ona od 20. veljače 1996. te predmetna ozljeda od 17. veljače 1999.), te dijelom uzrokovan 50 % bolešću – zadobivene u obrani suvereniteta RH. Također, nije sporno da je tuženik temeljem prethodnih zahtjeva tužitelja naknadio tužitelju tražbine od 13. siječnja 2004. do zaključno sa 31. listopada 2015. Oспорava tužbu i tužbeni zahtjev, kako po osnovu tako i po visini. Predmetnom tužbom tužitelj za razdoblje od 1. travnja 2019. do 31. prosinca 2021. potražuje iznos od 52.284,28 kuna / 6.939,32 eura, do kojeg je iznosa došao tako što je stvarno isplaćeni iznos invalidske mirovine zbog opće nesposobnosti za rad osiguranika Vukojević Miljenka u utuženom periodu umanjio za 50% koliko otpada na 2 ozljede na radu, odnosno za daljnjih 50% koliko otpada na predmetni događaj od 17. veljače 1999. Tužitelj se pri tome poziva na odredbe čl. 161. do 170. ZOMO i odredbe čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj: 115/18), te potražuje od tuženika refundaciju stvarno isplaćenih iznosa, čemu se tuženik protivi jer smatra da temeljem zakonskih propisa važećih na dan štetnog događaja, tužitelju pripada pravo na potraživanje razmjernog iznosa. Naime, na pitanje naknade štete primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja, a u konkretnom slučaju u trenutku prometne nezgode 17. veljače 1999. to su bili: Zakon o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj: 102/98), te Zakon o

osiguranju („Narodne novine“ broj: 45/97). Odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju iz 1998. određeno je da Zavod (tužitelj) ima pravo zahtijevati naknadu štete, i to novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u razmjernoj svoti, koja visina se određuje prema preostalom trajanju mirovinskog staža i godina života korisnika. Odredbama Zakona o osiguranju iz 1997. je uređeno pravo Zavoda na naknadu štete također u razmjernom iznosu mirovine oštećene osobe, te je njime određeno da se razmjerni iznos mirovine određuje prema preostalom vremenu mirovinskog staža i godina života oštećene osobe potrebnih za stjecanje prava na starosnu mirovinu. Jasno je da tužitelj posve neosnovano potražuje naknadu štete od tuženika temeljem odredbi Zakona o mirovinskom osiguranju iz 2013. i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju iz 2018. i to u vezi sa prometnom nezgodom od 17. veljače 1999., dakle temeljem zakona koji je donijet 14 godina nakon štetnog događaja. Zavodi koji obavljaju poslove mirovinskog osiguranja imaju pravo od društva za osiguranje potraživati naknadu štete samo u visini razmjernog iznosa sukladno materijalnom pravu koje je bilo na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja, a ne u stvarno isplaćenom iznosu kako tužitelj neosnovano potražuje u svojoj tužbi. Podredno, ukoliko se na konkretan slučaj prihvati recentno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje: VSRH) prema kojem se na potraživanja tužitelja prema tuženiku radi isplate mirovinskih davanja primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme kada je tužitelju nastala šteta, a to je trenutak izvršenih isplata, onda se u odnosu na tuženika imaju supsidijarno primijeniti odredbe Zakona o osiguranju važećeg u trenutku izvršenih isplata od strane tužitelja, a to je čl. 27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu „Narodne novine“ broj: 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14, 155/23, dalje: ZOOP), prema kojem tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete, i to novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u razmjernoj svoti. Dakle, i sukladno navedenom pravnom shvaćanju VSRH tužitelj ima pravo od tuženika potraživati naknadu štete samo u visini razmjernog iznosa sukladno materijalnom pravu koje je bilo na snazi u vrijeme nastanka štete (Zakon o obveznim osiguranjima u prometu iz 2005.) i to za cijeli utuženi period od 1. travnja 2019. do 31. siječnja 2021. Nadalje, tužitelj nema pravo od tuženika tražiti isplatu svote koju po osnovu invalidske mirovine isplaćuje svom osiguraniku Miljenku Vukojeviću, budući da je on stekao uvjete za starosnu mirovinu (pretpostavljena starosna mirovina). Naime, Miljenko Vukojević rođen je 25. listopada 1963. pa je u vrijeme podnošenja predmetne tužbe 31. ožujka 2022. isti imao 58 godina i 7 mjeseci, te bi on po prirodi stvari kao službena osoba unutarnjih poslova (policajac – specijalac) zbog beneficiranog radnog staža bio umirovljen, odnosno ostvario bi pravo na punu starosnu mirovinu temeljem 40 godina staža dana 16. veljače 2014. (sa 50 godina života). Naime, sukladno čl. 3. Zakona o pravima iz mirovinskog osiguranja djelatnih vojnih osoba i ovlaštenih službenih osoba („Narodne novine“ broj: 128/99, 129/00, 16/01, 22/02, 41/08, 97/12, 118/12, dalje: ZPMO) službenoj osobi unutarnjih poslova, računa se staž osiguranja s povećanim trajanjem (beneficirani radni staž) tako da se svakih 12 mjeseci stvarno provedenih na poslovima ovlaštene službene osobe računa kao 16 mjeseci staža osiguranja. Navedena činjenica da bi osiguranik tuženika Miljenko Vukojević stekao uvjete za pretpostavljenu starosnu mirovinu, utvrđena je u parnici naslovnog suda poslovni broj: Pn-148/19, u kojem spisu je proveden dokaz financijskim vještačenjem, radi utvrđivanja visine štete koja je tužitelju nastala u prethodnom obračunskom periodu od 1. studenog 2015. do 31. ožujka 2019., odnosno radi izračuna koliko bi iznosila pretpostavljena starosna mirovina osiguranika tužitelja. Zbog navedenog, tuženik

smatra da je i u predmetnom sudskom postupku radi utvrđivanja osnovanosti i visine potraživanja tužitelja potrebno provesti dokaz financijskim vještačenjem, na isti način kao i u spisu naslovnog suda poslovni broj: Pn-148/19 kako bi se temeljem odredbi ZPMO točno utvrdilo kada bi Miljenko Vukojević ostvario pravo na pretpostavljenu starosnu mirovinu (za slučaj osporavanja ove činjenice od strane tužitelja). Naime, pitanje da li i do kojeg trenutka tužitelj trpi štetu iz predmetnog štetnog događaja prosuđuje se u okviru načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, dalje: ZOO) i prema tamo određenim kriterijima za naknadu štete. Regresom isplaćene invalidske mirovine za prethodna obračunska razdoblja, tuženik je u cijelosti podmirio štetu tužitelju i uspostavio stanje kakvo je bilo da nije nastupio štetni događaj. Tužitelj bi eventualno trpio štetu samo ukoliko bi iznos invalidske mirovine kojeg isplaćuje bio veći od iznosa starosne mirovine koju bi bio dužan isplaćivati da nije bilo štetnog događaja i to za iznos razlike između invalidske i starosne mirovine. Sukladno pravnom shvaćanju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: VTSRH) zauzetom na sjednici odjela trgovačkih i ostalih sporova od 5. prosinca 2016., tužitelj ima pravo samo na eventualnu razliku između invalidske i starosne mirovine, i to samo ukoliko je invalidska mirovina veća od pretpostavljene starosne mirovine. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, ističe da je isti nedovoljno dokazan jer je uz tužbu tužitelj dostavio samo svoje rješenje broj IN-HV-71524 od 5. listopada 2009. (rješenje HZMO Središnja služba, broj spisa 547554 od 3. ožujka 2010.) kojim je korisniku Miljenku Vukojeviću priznato pravo na invalidsku mirovinu i Obračun novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja od 23. veljače 2022. i kompjuterski ispis isplaćenih mirovina, ali bez izračuna razmjernog iznosa invalidske mirovine za osiguranika Vukojević Miljenka. Obzirom da dostavljena dokumentacija ne predstavlja obračun u razmjernoj svoti i visini naknade štete prema preostalom trajanju mirovinskog staža i godina života korisnika, tuženik drži da tužitelj nije dokazao osnovanost visine potraživanja prema relevantnom propisu.

3. U dokaznom postupku pročitani su: preslika Prijave o povredi na radu broj 147/99, preslika Rješenja Prekršajnog suda u Slunju od 14. travnja 1999., rješenje tužitelja br. IN-HV-71524 od 5. listopada 2009., rješenje tužitelja klasa: 141-02-09-02-OB od 3. ožujka 2010., nalaz i mišljenje ovlaštenog vještaka o invalidnosti broj dnevnika: 744/I, broj spisa: 71524 od 29. travnja 2009., obračun isplata od 23. veljače 2022., ispis iz Banke podataka doznačenih mirovinskih primanja od 31. ožujka 2022., preslik rješenja tužitelja broj 76038 od 16. prosinca 2004. s nalazom i mišljenjem vještaka o invalidnosti od 13. siječnja 2004. i mišljenjem stručnog povjerenstva za reviziju od 18. veljače 2004., preslik financijskog vještačenja iz spisa ovog suda poslovni broj: Pn-148/2019, presuda TS u Pazinu poslovni broj: P-82/16 od 8. siječnja 2018., presuda VTSRH poslovni broj: PŽ-1166/18 od 12. kolovoza 2019., rješenje VSRH poslovni broj: Rev-1067/2012 od 5. prosinca 2017., presuda VSRH poslovni broj: Rev-2320/2015 od 21. svibnja 2019., rješenje VSRH poslovni broj: Rev-x 388/2018 od 25. kolovoza 2020., rješenje VSRH poslovni broj: Rev 1235/21 od 22. veljače 2022., rješenje VSRH poslovni broj: Rev-12/2022 od 12. siječnja 2022., presuda ovog suda poslovni broj: Pn-148/2019 od 21. prosinca 2023., presuda Županijskog suda u Puli-Pola poslovni broj: GŽ-125/2024 od 6. studenog 2024., nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije Marina Rameše od 6. rujna 2024. te dopuna nalaza i mišljenja od 12. travnja 2026. te je izvršen uvid u ovosudni spis poslovni broj: Pn-148/2019.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu štete koju je pretrpio isplatom invalidske mirovine zbog opće nesposobnosti za rad svojem osiguraniku Miljenku Vukojeviću u razdoblju od 1. travnja 2019. do 31. prosinca 2021. u iznosu od 6.939,32 eura.

6. Između parničnih stranaka nije sporno:

- da je dana 17. veljače 1999. došlo do prometne nezgode, u kojoj je povrijeđen osiguranik tužitelja Miljenko Vukojević iz Ogulina, Žegar VI/11, koji je bio suputnik u vozilu MUP RH, marke Land Rover registarske oznake: 010-633, koje je u trenutku prometne nezgode bilo osigurano kod tuženika policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti broj 016213466517 s valjanošću od 20. lipnja 1998. do 20. lipnja 1999.;

- da je Miljenku Vukojević temeljem rješenja tužitelja broj 76038 od 16. prosinca 2004. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog: ozljede na radu od 60 % (temelj su dvije ozljede na radu, a svaka od njih čini polovicu tako priznate osnovice: ona od 20. veljače 1996. te predmetna ozljeda od 17. veljače 1999.), te bolesti – profesionalne nesposobnosti za rad od 40%;

- da je temeljem rješenja tužitelja broj IN-HV-71524 od 5. listopada 2009. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog opće nesposobnosti za rad: dijelom uzrokovan 50% ozljedom na radu (temelj su dvije ozljede na radu, a svaka od njih čini polovicu tako priznate osnovice: ona od 20. veljače 1996. te predmetna ozljeda od 17. veljače 1999.), te dijelom uzrokovan 50 % bolešću – zadobivene u obrani suvereniteta Republike Hrvatske,

- da je tuženik temeljem prethodnih zahtjeva tužitelja naknadio tužitelju tražbine od 13. siječnja 2004. do zaključno sa 31. listopada 2015.;

- da je u ovom postupku predmet naknade štete za obračunsko razdoblje od 1. travnja 2019. do 31. prosinca 2021. za koje razdoblje tuženik potražuje naknadu štete po osnovi isplaćene invalidske mirovine svojem osiguraniku Miljenku Vukojeviću.

6.1. Između stranaka je sporno da li u konkretnom slučaju na utuženo potraživanje valja primijeniti odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju ili Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji zakoni su bili na snazi u vrijeme kada je šteta nastala.

7. Po mišljenju ovoga suda za odluku o sporu koji pokreće zavod protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete zavodu, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine.

7.1. Takvo pravno shvaćanje usklađeno je s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odlukama poslovni broj: Rev-12/2022 od 12. siječnja 2022., Rev-x 388/2018 od 25. kolovoza 2020., Revd-1227/2021 od 12. travnja 2021., Rev 909/2021 od 8. rujna 2021., Revd 949/2021 od 16. ožujka 2021., Rev 5292/2019 od 16. lipnja 2020., Rev-2320/2015 od 21. svibnja 2019., Revd-1148/2021 od 24. ožujka 2021.

8. Odredbom čl. 27. ZOOP-a propisano je da je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja

nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju (st. 1.). Stvarnom štetom u smislu st. 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji (st. 2.). Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu (st. 3.). Odredbe st. 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja (st. 4.). (5) Obvezu iz st.1 ovog članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obavezno zdravstveno osiguranje (st. 5.).

9. Dakle, prema odredi čl. 27. st. 1. ZOOP-a tuženik je obavezan tužitelju koji obavlja poslove zdravstvenog, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obaveza preuzetih ugovorom o osiguranju što znači svaku stvarnu štetu koju tužitelj trpi bez obzira o kojem se osiguranju radi, ako se radi o obavezi iz okvira djelatnosti pojedinih zavoda za osiguranje i ako je obaveza društva za osiguranje u granicama preuzetim u ugovoru o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika – stvarnog štetnika.

9.1. No, kada je riječ o izdacima učinjenim na ime invalidske mirovine kako je to određeno stavcima 2 i 3. citiranog članka obaveza tuženika postoji ako postoji razlika između iznosa obiteljske mirovine koji se isplaćuju i iznosa koji bi bili isplaćeni kada bi razlog isplati bila ozljeda na radu, a ne štetni događaj za koji je odgovoran tuženik na ime osiguranja stvarnog štetnika.

10. Uvidom u ovosudni predmet poslovni broj: Pn-148/2019, koji se vodio radi naknade štete koju je tužitelj pretrpio isplatom invalidske mirovine zbog opće nesposobnosti za rad svojem osiguraniku Miljenku Vukojeviću u razdoblju od 1. studenog 2015. do 31. ožujka 2019., utvrđeno je da je presudom od 21. prosinca 2023. naloženo tuženiku da tužitelju naknadi štetu isplatom iznosa od 3.075,15 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 5. svibnja 2019. Međutim, presudom Županijskog suda u Osijeku poslovni broj: GŽ-125/2024-3 od 6. studenog 2024. navedena je prvostupanjska presuda preinačena te je tužbeni zahtjev odbijen u cijelosti, uz obrazloženje da je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti odredbu čl. 27. ZOOP.

11. U pravcu utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Marinu Rameši. U svom nalazu i mišljenju 6. rujna 2024. vještak je izračunao da je u predmetnom razdoblju osiguraniku isplaćena invalidska mirovina u ukupnom iznosu 209.137,11 kuna / 27.757.26 eura. Od tog iznosa 160.006,41 kuna / 21.236,50 eura računato je prema posebnom propisu (čl. 15. Zakona o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članovima njihovih obitelji – „Narodne novine“ broj: 121/17, 98/19, 84/21, 156/23, dalje: ZOPHBDR). Preostalih 49.130,70 kuna / 6.520,76 eura obračunato je prema odredbama ZOMO, dakle radi se o dijelu invalidske mirovine na temelju ozljede na

radu. U rješenjima od 5. listopada 2009. i 3. ožujka 2010. ne spominje se način izračuna po kojem bi se ukupna mirovina dijelila na način da se 50% smatra dijelom na temelju bolesti iz Domovinskog rata, a po 25% za svaku ozljedu na radu, međutim, prema takvom načinu izračuna 25% dio ukupne mirovine isplaćene osiguraniku u predmetnom razdoblju iznosio bi 52.284,28 kuna / 6.939,32 eura. Da nije bilo ranijeg umirovljenja zbog ozljeda odnosno profesionalne nesposobnosti pod utjecajem istih, a pod pretpostavkom da bi čitavo vrijeme bio na istom radnom mjestu, osiguranik Miljenko Vuković ostvario bi pravo na punu starosnu mirovinu, temeljem 40 godina staža 16. veljače 2014. U tom bi trenutku imao 50 godina. Iznos tako ostvarene starosne mirovine bio bi viši od mirovine koju je ostvario prema rješenjima od 5. listopada 2009. i 3. ožujka 2010., dakle bio bi viši od iznosa koji mu je stvarno isplaćen prema odredbama ZOMO za invalidsku mirovinu.

11.1. U dopuni nalaza i mišljenja od 12. travnja 2026. vještak navodi da je u osnovnom nalazu utvrđeno da je osiguranik ostvario pravo na invalidsku mirovinu i to 50% uzrokovane bolešću – u vezi sa Domovinskim ratom, a 50% ozljedom na radu izvan tih okolnosti. Zatim se je računalo koji su udjeli u ukupnoj mirovini koju je osiguranik ostvario tih parametara, te kao što je vidljivo iz tablice 1 nalaza, utvrdilo se je da je veći udio u ukupnoj mirovini koju osiguranik ostvaruje dolazi od invalidnosti koja je posljedica Domovinskog rata, nego invalidnosti uzrokovane ozljedom na radu, a zbog dodataka prema ZOPHDR-u. Kod ratnih vojnih invalida (HRVI) – dragovoljac Domovinskog rata mirovina se određuje prema ZOHBDR. Osobni bod za izračun mirovine HRVI-a računa se uz posebne povećane parametre. Na utvrđeni osobni bod primjenjuje se povećanje od 45% (isto kao za aktivne vojne i policijske službenike). Dodatno, dragovoljac HRVI ima i dodatno povoljniji polazni faktor – 1,85 umjesto 1,50 koliko iznosi za ostale ratne invalide. Time branitelj dragovoljac s ratnim invaliditetom ostvaruje dodatak na mirovinu od 45% na redovno izračunatu svotu, što znatno uvećava njegovu mirovinu. Nadalje, ZOHBDR omogućuje i uvećanje osobnog boda po osnovi sudjelovanja u obrani: ovisno o broju dana provedenih u borbenom sektoru dodaje se od 0,5% do 30%, a dragovoljcu još dodatnih 10% na taj iznos. Sve te povlastice ne ovise o duljini staža u civilnom životu, već o priznatom statusu i ratnom stradavanju. Kad je invalidnost uzrokovana ozljedom na radu mirovina se određuje prema općem Zakonu o mirovinskom osiguranju (ZOMO). Nema posebnog 45% povećanja mirovine kao kod branitelja prema posebnim propisima. Invalid rada ostvaruje invalidsku mirovinu prema ZOMO uz primjenu općih pravila: osobni bod računa se prema ostvarenim plaćama i stažu, uz polazni faktor 1,0 za opću nesposobnost za rad. Dodatak na mirovinu od 45% se u tom slučaju ne primjenjuje, već eventualno univerzalni dodatak predviđen odredbama ZOMO. Ako bi se htjelo utvrditi mirovinu koju bi osiguranik ostvario da je njegovo umirovljenje uzrokovano isključivo ozljedom na radu, onda to znači da bi se njegova mirovina računala prema čl. 52 ZOMO, dakle najpovoljniji prosječni bodovi $\times$ PF $\times$ 40 godina $\times$ AVM. Obzirom da osiguranik ima status branitelja i dragovoljca, svota mirovine koja bi se dobila prema ZOMO uspoređivala bi se sa minimalnom mirovinom na koju imaju pravo branitelji prema ZOHBDR, te bi se isplatila ona veća. U svakom bi slučaju ovako izračunata mirovina bila niža od one koju osiguranik u stvarnosti ostvaruje.

11.2. Sud je nalaz i mišljenje vještaka te dopunu istog prihvatio kao stručan i objektivian izrađen u cijelosti po pravilima struke. U nalazu nema kontradiktornosti ili nedostataka koji bi kod suda dovele do pojave osnovane sumnje u pravilnost danog mišljenja.

12. Slijedom svega navedenog, primjenom odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP-a proizlazi da za tužitelja u konkretnom slučaju nema štete pa je njegov zahtjev odbijen kao neosnovan u cijelosti.

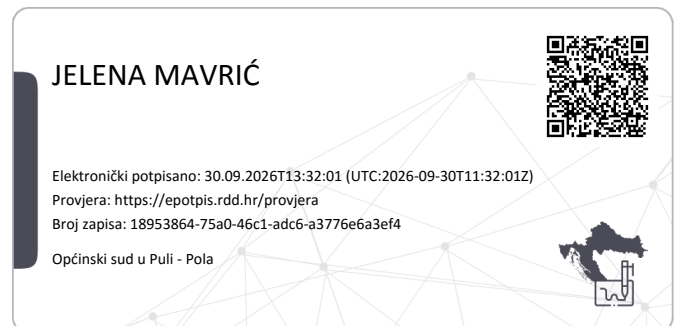
13. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP). Tužitelj nema pravo na naknadu parničnog troška jer je ovaj postupak izgubio u cijelosti te je dužan tuženiku naknaditi troškove postupka.

13.1. Tuženiku je priznat trošak vještačenja u utrošenom iznosu od 331,20 eura, dok će se u preostalom iznosu od 0,61 eura neutrošeni predjama vratiti tuženiku stoga je u tom dijelu valjalo odbiti njegov zahtjev za naknadu troška. Sud nije odredio plaćanje zatezne kamate na troškove postupka jer takav zahtjev u skladu s čl. 151. st.3. ZPP-a tuženik nije postavio.

U Puli, 30. rujna 2026.

Sudac:

Jelena Mavrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude i rješenja za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju
2. Tuženiku

Broj zapisa: **9-3088d-ee80f**

Kontrolni broj: **02158-cdfff-7e6b2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.